

Казки про тварин

Як музика змудрував звірів

Як музика змудрував звірів Був один музика. Жінка 'му вмерла, а він дуже банував за жінкою і пішов з того смутку в ліс. Взяв торбу, а в торбу скрипку, хліба трохи і ходив по лісі щось два дні. Третього дня сумно 'му стало та й каже:

— От заграю собі пісеньку, дам ся по лісі чути, може би-м собі якого друга надибав.

І музика як завів на цілий ліс, а вовк вилазить з-за дуба. Виліз та й каже:

— Чоловіче, навчи мене грати. А він каже:

— Навчу, але будеш мене слухати?

— Буду тебе вірно слухати так, як свого учителя.

— Ну, якже ж так, ходім оба.

Ідуть і здибають розколеного дуба. І каже чоловік:

— Аж тутки ся навчиш, небоже, грати. Вовк дуже ся втішив, що зараз буде уміти грати. А музика зробив клин, забив каменем у дуб і каже:

— Пхай ти лабищі в сю шпарутку, та най би ти трохи понатягало пальці.

Вовк собі думає: «Добре він мені каже. Трохи розплеще лабу — і буду грати». І запхав собі обі лаби. Музика як ударив клин каменем, клин вискочив, і як іміло вовка за лаби... Як зачне вовк ревити, скакати. А музика засміявся і пішов далі, каже: — Скачи здоров! Будеш уміти грати і танцювати. Іде музика, і знов сумно йому стало на самоті, не видів і одного чоловіка нігде. Виймив скрипку з торбини. Як завів — на цілий ліс було чути. А з-під ліщини лізе лисиця та й каже до нього:

— Ото, голубчику, як ти файно граєш! Коби-с мене хоть трошки навчив. І він каже:

— Навчу тебе, але маєш то слухати, що я тобі буду казати.

Каже лисиця:

— Так тя буду слухати звикле, як учителя. І виймив він шпагат з кишені, пригнув, котра жилава, груба ліщина, і прив'язав її за лабу до ліщини. Каже:

— Я тобі трохи зжилую пальці та будуть довші. І зв'язав, ліщину пустив, і лисиця повисла. Музика зареготався і пішов далі.

Іде знов лісом. Роздумав собі про свій дім, сумно йому стало, і каже:

— Ану, заграю я собі кадри.

І заграв, завів на цілий ліс. Виходить з корча зайчик і каже:

— Ото-с, неборе, заграв, що відколи живу, не чув-им, аби хто так грав, як ти.— Се сказав і каже:

— Коби-с мене навчив хоть третю пай так грати, як ти.

А він каже:

— Навчу, лиш слухай мене.

— Буду добре слухати, як син тата свого. І він виймив з кишені довгий мотузок, прив'язав зайця за шию у корчі до деревинки і каже:

— Перебігни дванадцять раз довкола корча та й тогди навчишся грати.

І зайчик так ся бідний запутав, що не міг ся відпутати. А музика зареготався голосно і пішов додому.

Пішов до хати, а вовк відгризся і біжить, хоче його покарати за те, що 'го здурив. Біжить, надібає повішену лисицю на ліщині. Лисиця проситься:

— Відпугай мене, братчику, бо гину.

Він її спустив з ліщини, уже біжать обоє покарати того музику. Прибігають, надібають зайчика; также бідняга запутався і каже:

— Їй, панове, розпутайте мене, бо як ще трохи побуду, то ся задушу.

Відпутали його, ідуть уже троє. І прийшли аж до хати. Уже ся смеркло, була темна ніч.

Поприходили під хату, а музика уже спав. І зачали йому колядувати:

Ой вийди, вийди, музико, з хати, Будеш нас ще мудрувати.

Музика ся пробудив у сні, слухає — звірі кричать під хатою, а скрипка скочила з полиці і зачала сама грати дуже жалібним голосом. Відтогди щоночі приходили і не давали йому спати за ту кару. І так мудракові треба.

Та й вже.